

1523.
Et ad ejusmodi
operam, d. mi-
litia institu-
ta fuerunt.

Et quandoque
eisdem Militi-
tis, eidem
Regibus, aut
eorum primogeni-
tis per
Sedem Apo-
stolicam in-
administratio-
nem daretur
fuerunt. Et mul-
tis de causis
eisdem perpe-
tuo sic dari
expedit.

Hadrianus Sextus An.I.

gionis Regnis, S. Jacobi de Spatha, ac Calatrava, & Alcantara, S. Augustini, & Cisterciensis Ordinis Militiarum Magistratus, ad eisdem fidei exaltationem, & infidelium barbarorum maxime circumvicinarum partium depressionem, & expugnationem instituti fuerint, ut praefertur.

§.3. Et quandoque illi per Romanos Pontifices Praedecessores nostros, Regibus Castellae, & Legionis hujusmodi, seu eorum primogenitis, aut propinquioribus infantibus nuncupatis respective, in administrationem, cum expediens fore visum fuerit, concedi consueverint, illorumque ad praesens idem Catholicus Rex in Imperatorem electus perpetuus administrator per Sedem praedictam deputatus existat, ipsarumque Militiarum Magistrorum electiones, ad praedictarum Militiarum hujusmodi praecipuos, seu Milites spectare noscantur, ac inter eos, occurrente dictorum Magistrorum vacatione, super electionibus pro tempore faciendis, possent quandoque dissensiones oriri, plurimumque Regis Castellae, & Legionis pro tempore existentis intersit, ut ipse Magistratum hujusmodi curam, & administrationem habeat, cum Magistratus ipsi quamplurimas Civitates, & Arces, partim ab ipsis Regibus Castellae, & Legionis donatas, partim per ipsos Magistros ab infidelium manibus proprii sanguinis effusione comparatas, & acquiritas possideant, & si illorum Magistri aliquando se Regi opponerent, ex illorum institutione, qua ad eorundem Regnorum pacem & quietem, ac infidelium expugnationem emanavit, gravia scandala, & pericula in Regnis ipsis, prout proximis annis cum in minoribus constituti, & dictorum Regnorum regimini, & administrationi praepositi essemus, propter aspirationes ad ipsos Magistratus, oculis nostris vidimus, succedere possent, si autem Magister ipsi Coronae Regiae Castellae, & Legionis hujusmodi pro tempore existentis perpetuo unirentur, annecterentur, & incorporarentur, ita tamen quod ex illorum hujusmodi unione tituli singulorum Magistratum hujusmodi ad infra scriptum effectum extincti non censeantur, illi per Regem ipsum longe melius regi, & gubernari possent, curaretque Rex ipse, ut illarum Militiarum Milites idonei, & in arte militari adeo periti, & experti essent, ut de illis merito sperari possent, quod non solum dicta Regna ab infidelibus defenderent, sed ipsum Regem ad expeditionem contra Turcas, & alios infideles, maritima classe, ac terrestri exercitu suscipiendam, & profsequendam, ultro sollicitarent, & invitarent, scandalisque, & dissensionibus inter ipsos praecipuos, seu Milites electores, ac aliis periculis, qua exoriri possent, obviaretur; ipseque Carolus Rex in Imperatorem electus ad sanctum pacis & unitatis Regum, & Principum opus, quod pro totius Christianae Reipublicae necessaria defensione, & contra hostes Turcas felici expeditione perficere, & concludere desideramus;

pro sua Religione & devotione in hanc Sanctam Sedem nos plurimum juvare, ac Rempublicam Christianam a tam gravi periculo in quo constituta est, divina favente gratia liberare possent, ac omnia pro Fidei Catholicae exaltatione, ac Infidelium barbarorum depressione, libentius, & constantius facere non cessaret, similiterque ejus successores facere parati essent, Militisque dictarum Militiarum, sub Regis hujusmodi disciplina magistrali, & experti, & ad conferendum manus contra Turcas, & Infideles hujusmodi, multo promptiores, & alacriores redderentur.

§.4. Nos praemissa diligenti consideratione pensantes, ac animo revolventes, qualia, & quanta ejusdem Caroli Regis in Imperatorem electi majores, praesens, ac etiam nostris temporibus, pro expurgatione Infidelium, & Barbarorum nationum perfecissent, quodque Regna, & Terras, ac Insulas ab ipsorum Infidelium manibus eriperint, & ad Christianam Religionem reduci curaverint, & quae ipse Carolus Rex in Imperatorem electus, tam ferventi animo hac tempestate nostra pro Christiana Fidei Religione, & hujus Sanctae Sedis dignitate tuenda, adversus Martinum Lutherum praefatum, & ejus fautores, ac alios, qui contra nos, & dictam Sedem superbiae cornua erexerunt, ac in dicta insulae Servarum expugnatione, quam divino assistente auxilio, sibi subdidit, digne & laudabiliter effecerit, ac sperantes quod quanto majoribus beneficiis & gratiis Majestas Sua a Sede Apostolica se praemunitam, & affectam cognoverit, tanto magis eidem Ecclesiae, & exuberantes favores, quoties opus fuerit, exhibebit, ac brevi tempore, pro sua ipsius singulari devotione ac virtute, Regiaeque magnanimitate, & Imperiali celsitudine, ad honorem Dei, & nominis Christiani propagationem adversus nefandissimos Turcas Christiani nominis perpetuos hostes, & contra spurcissimam illam gentem, qua Christianum sanguinem avide sitit, & nostris cervicibus imminet, justissimum bellum suscipiet, ac tot Provincias & Regna ab ipsis Turcis & aliis Infidelibus occupata recuperabit, & nomen Salvatoris Domini nostri Jesu Christi, longe lateque propagabit, habita super iis cum venerabilibus fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, matura deliberatione, ac de eorum consilio & assensu, Magistratus praedictos, quorum omnium qualitates, necnon verum & ultimum vacationis modum, illorumque, ac Coronae Regiae Castellae, & Legionis hujusmodi Regnorum veros annuos valores, praesentibus pro expressis haberi volentes, eidem Coronae Regiae, etiam si Corona ipsa aliquo tempore ad mulierem spectaret, cum omnibus praeminentiis, jurisdictionibus, facultatibus, redditibus, juribus, obventionibus, & pertinentiis suis universis, auctoritate Apostolica, tenore praesentium perpetuo unimus, annectimus, & incorporamus, ita quod jus administrandi ipsos Magistratus, sive in virum, sive in mulie-

Et ideo d. ad-
ministratio-
militari pre-
dictarum di-
ctae Coronae
Regiae perpe-
tuo unit.

Hadrianus Sextus An.I.

mulierem, eum corona transeat, & omnia, qua ipsi Magistri, qui pro tempore fuerint, facere, & exercere; & commendas ipsas, & praecipuas, ac alia beneficia militiarum hujusmodi, personis idoneis conferre libere possint, in omnibus, & per omnia, perinde ac si unio hujusmodi quoad praemissa dumtaxat, minime facta fuisset, ipsorumque Magistratum possessionem propria auctoritate libere continuare, seu illam de novo sibi, & Regi Castellae, & Legionis pro tempore existenti, etiam propria auctoritate libere apprehendere, & perpetuo retinere, illorumque fructus, redditus, & proventus, in suos, ac Magistratum hujusmodi usus, ad quos deputati sunt, & utilitatem convertere: Diocesanorum locorum, & quorumvis aliorum licentia, seu consensu minime requisitis. Ita tamen quod ipse Catholicus Rex in Imperatorem electus, ejusque successores Castellae, & Legionis Reges pro tempore existentes, ea qua spiritualia concernunt, per personas dictarum militiarum religiofas per ipsos Reges pro tempore existentes ad id deputandas, ad eorum nutum amovibiles, probe, & laudabiliter exerceri facere debeant, & teneantur. Quibus sic pro tempore deputatis personis gerendi, faciendi, mandandi, ordinandi, exercendi, exequendi, & disponendi, omnia & singula qua dictarum militiarum Magistri pro tempore existentes, de jure, vel consuetudine, aut alias quomodolibet, facere, gerere, exercere, mandare, disponere, exequi poterant, & consueverant, auctoritate, & tenore praemissis, plenam, liberam, & omnimodam facultatem concedimus, & ne in praedictum dictae unionis, per milites, seu fratres dictorum Ordinum, aliquid de facto teneatur, per viam electionis, vel postulationis, seu alias decedente Rege, vel Regina, qui dictos Ordines administraverit, auferimus ab eis omne jus, ac potestatem eligendi, postulandi, vel de novo administratore perpetuo providendi, & sub poena excommunicationis, ac privationis commendarum, & praepositarum, ac aliorum beneficiorum qua obtinent, inhabilitatisque ad ipsa in posterum obtinenda, omnibus, & singulis prohibemus, ne eligant, postulent, vel de eligendo, aut postulando tractent, quas penas volumus eos ipso facto incurere, absolutionem nobis, & successoribus nostris Romanis Pontificibus pro tempore existentibus specialiter reservantes.

Derogatio
contrario-

§.5. Non obstantibus, nostra, qua volumus, quod in unionibus exprimi deberet valor etiam beneficii, cui unio fieret, & semper commissio fieret ad partes, vocatis quorum interest, ac aliis constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon statutis, & consuetudinibus, ac stabilimentis, usibus, & naturis dictarum militiarum, iuramento, & confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, privilegiis quoque, & Indultis, ac literis Apostolicis, dictis Militiis, earumque praepositoribus, militibus, & conventibus per dictam Sedem

Bull. Rom. Tom. IV. Par. I.

foran concessis, illis praesertim, quibus ca- veri dicitur, quod Magistratus de Alcantara, & de Calatrava per personas regulares S. Augustini, & Cisterciensis Ordinis hujusmodi, expresse professas, & non uxortas, ac alias certo modo qualificatas dumtaxat, obtineri possint, quibus etiam si ad eorum derogationem, de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & expressa, individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales id importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma servanda esset, illorum tenores hujusmodi praesentibus pro expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permanfuris, hac vice dumtaxat, specialiter, & expresse derogamus, contrariis quibuscumque, aut si aliqui super provisionibus faciendis hujusmodi Magistratibus, ac dignitatibus, specialibus, vel aliis beneficiis Ecclesiasticis in partibus generales, dictae Sedis, vel ejus Legatorum literas impetrarint, etiam si per eas ad inhibitionem, reservationem, & decretum, vel alias quomodolibet sit processum, quas quidem literas, & processus habita per easdem, & inde secuta quaecumque ad Magistratus hujusmodi volumus non extendi, sed nullum per hoc eis quoad assecutionem Magistratum, aut beneficiorum aliorum praedictum generari, & quibuscumque privilegiis, indulgentiis, vel specialibus, & literis Apostolicis generalibus quorumcumque tenoribus existant, per quos praesentibus non expressa, vel totaliter non inserta effectus earum impedire valeat quomodolibet, vel differri, tenoribus de verbo ad verbum habenda sit in nostris literis mentio specialis, provisio dicti Magistratus debitis propterea non fraudentur obsequiis, sed eorum congrue supportentur onera consueta. Nos enim ex nunc irritum decernimus, & inane; Si secus super iis a quoquam quavis, auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§.6. Volumus autem quod ipse Rex pro tempore existens, ab alienatione quorumcumque bonorum immobilium, & pretiosorum mobilium, dictorum Magistratum penitus abstineat.

§.7. Quodque antequam dictos Magistratus, vel eorum aliquem administrare possit, succedendo in regno hujusmodi, vobis, seu Successoribus vestris canonice intrantibus, jura omnia solvere teneantur, qua Magistris pro tempore solvere consueverunt, quibus solitis, extunc confirmatio, & licentia concessa sint, & esse censeantur, administrationemque libere exercere possint.

§.8. Et ille ex iis, qui ullo umquam tempore, quod absit, a nostra, & Romani Pontificis pro tempore existentis canonice intrantis, & Romanae Ecclesiae obedientia, & devotione se subtraxerit, vel contra eum bellum susceperit, in ejus damnum, & detrimentum honoris, aut rerum, per se, vel alium, seu alios, directe, vel ind-

Prohibitio
alienandi bo-
na immobilia,
aut mobilia,
pretiosa di-
ctarum Mili-
tiarum.

Facultas exi-
gendi jura
Magistris sol-
vi consueta.

Declaratio
pro certis ca-
sibus conces-
sio, & gratia
hujusmodi ir-
rita sit.

directe machinatus fuerit, hujusmodi gratia privatus existat, presentibusque literis nullius sint roboris, vel momenti, ipsaque unio eo ipso dissoluta sit. Ipsique Magistratus per dissolutionem hujusmodi vacare censentur, & de illis per Sedem praedictam libere disponi possit.

Nulli ergo &c.

D. P. An.I. 4. Maii.

Datum Romae apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicae millesimo quingentesimo vigesimo tertio, IV. Nonas Maii, Pontificatus nostri Anno I.

V.

Canonizatio S. Bennonis Episcopi Misnensis, ejusque in SS. Confessorum numerum relatio, cum ejus Festivitate pro die 16. Maii institutione, & Indulgentiarum pro ea die ad illius sepulchrum quotannis accedentibus largitione.

HADRIANUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Deus Ecclesiam suam multorum Sanctorum in agmine illustravit, atque munivit.

§. 1. Excelsus Dominus militantem Ecclesiam praetioforum lapidum virorum, ipso summo angulari lapidi Christo Jesu unitorum ornatissima varietate decoratam, structura mirabili fundare disposuit, hinc processerunt Beati Patriarchae, qui fide praclari sanctorum Angelorum susceptores effecti, facie ad faciem Deum videre meruerunt. Hos secuti sunt Sancti Prophetae, quibus ostendit Deus secreta sua, ut ventura quasi praesentia Spiritu Sancto illuminante agnoscerent, atque enunciare poterint. Postquam autem venit plenitudo temporis, & oriens ex alto, in assumpta sibi humanitate nos visitare, nostraeque salutis mysteria, sicut praedixerant Prophetae, adimplere dignatus est, constituti fuerunt Beati Apostoli divinae legis promulgatores, & praedicatores, qui per orbem universum genus humanum, quod sub diabolicae potestatis iugo tenebatur, ad salutem excitantes, Dei verbum in omnibus Terrae finibus praedicarunt. Hos secuti sunt Martyres splendidi, qui fidei lorica induiti, & inconcussa stabilitatis baltheo succincti, ac stolas suas in sanguine innocentis agni lavantes, & candidato exercitu Christum Jesum imitati, cum gloriosa victoria palmas manibus gestantes, se dicto vivo lapidi Christo adjunxerunt, sempiternam sui memoriam, & exemplum venerabile militanti Ecclesiae relinquentes. Progressi sunt Doctores lucidi, qui suis doctrinis, & exemplis, catholicam, & orthodoxam fidem ipsam subvertere satagentibus se opposcentes, dictam militantem Ecclesiam multipliciter illustrarunt; quibus eadem Ecclesia comitata progreditur quasi aurora confurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, terribilis, ut castrorum acies ordinata. Sequuntur postea Sancti Confessores, qui virtutum gemmis coruscantes, Domino rationem de ta-

lentis creditis reposcenti, utpote fideles, & boni servi multiplicatum de suis laboribus fructum attulerunt, & in arcam caelestem reposerunt, omniaque mundi blandimenta, ut venenum aspidum fugientes, latibula in terris petierunt antris abditis, rudi victu, scaturientis aquae leni potu, carnem macerantes, tegmine hircino amicti, juncos, vel stramineo fessa membra somno foventes, nudis pedibus Dominum quaesierunt, aeternamque patriam invenerunt. Adfuerunt, & Virgines nitidae, mundo corpore, sincero corde, sanctaque mente, cum oleo in lampadibus suis, sponso, qui est praesiliis hominum speciosus, obviam venientes. Devotae tandem, continentisque Viduae, & aliae quamplurimae sexus utriusque personae, piis, & sanctis operibus semper intentae, cum plenae manipulis eidem caelesti sponso se praesentaverunt, cum Angelis gloriam in altissimis Deo, & in terra pacem hominibus bonae voluntatis mirifice depromentes.

§. 2. Haec omnia unus, & idem Spiritus admirando plurimum operatur mysterio, & sicut Altissimus ab initio vineam suam talibus piis cultoribus juxta sanctam promissionem suam visitavit, firmavit, & auxit, sic semper ad illam suae protectionis auxilium multipliciter impartitur, & eandem vineam more solito visitans, virum fortem ad hujusmodi vineae culturam adduxit, gloriosum scilicet Confessorem Beatum Bennonem, superno coetui merito sociandum, immo verius sociatum, qui inter ceteros Christi athletas suis meritis, & exemplis ipsam Sanctam Ecclesiam divina cooperante gratia multipliciter decoravit, praesentisque temporis caliginem suae lampadis fulgore mirabiliter illustravit. Ipse enim adversus mundum, carnem, & demonem fortiter dimicavit, & in odorem Altissimi currens, copiosam utriusque sexus Christianidelium multitudinem salubriter post se traxit, ac velut effusam super faciem terrae religiosam professionem suae generationem dereliquit, ut ad illuminationem gentium celebri memoria tamquam rutilum sidus in Ecclesiae firmamento servaretur.

§. 3. De cujus quidem origine, vita, moribus, & fama, necnon mirabilibus, quae in praemium sanctitatis ejus Deus mundo multipliciter ostendere dignatus est, ne de jam celebri viro etiam posteritas maneat ignara, pauca ex multis duximus recensenda. Siquidem Fridericus Bultenburgensis vir nobili loco natus, pater fuit Beati Bennonis, quem ex Bezela ejus pia uxore suscepit. Cumque in Beato Bennone ab ineunte aetate bona indoles eluceret, ne illa aequalium studiis, malis moribus, ac depravatis opinionibus (ut illa aetas assolet) corrumpere sibi providendum existimavit, & cum, ut primum ex infantia excessit, divo Bernardo Episcopo Hildesemensi commendavit, & tradidit. Qui cum negotium sibi commissum attenderet, ut puer ad virtutem recte informaretur,

Et mox in ea suscitavit Sanctus Bennone, qui suis meritis eam decoravit.

Miraculis etenim ac virtutibus multis in vita claruit, quorum aliqua hic indicantur.

retur, illum primum ad amorem Dei optimi maxime induxit, deinde vero cum vir prudens intelligeret, utile esse si literae cum virtute conjungerentur, Beatum Bennonem a Bigario, bono sane viro, & docto instruendum curavit, sub quo magnos ille progressus fecit, quamobrem ineunte jam adolescentia, cum ad bene beateque vivendum satis instructus esset, monasticam vitam rationem suscepit. Monachus itaque cum esset, rejectis voluptatibus, omnem vitae cursum in virtute confecit, quod cum Fratres, cum quibus vivebat, probassent, tantumque in eo virtutis esse cognovissent, quantum Ecclesiasticis honoribus erat mandandum, defuncto eorum Abbate cunctis fere suffragiis Abbatiam illi detulerunt, sed quia res in contentione incidere, cum essent sed non ita multi, qui Sigiberto religioso viro suffragabantur, Beatus Benno ut erat ab omni ambitione alienus, honorem recusavit, & pro Sigiberto summo studio egit, rogavitque, ne se ab ea vivendi ratione, qua in tranquillitate esset, distraheret, sed quo ille vehementius rogabat, eo magis Monachorum studia incendebantur. Urgentes igitur, & instantes, Beatum Bennonem, vel invitum ad dignitatem rapiunt, quam ipse tertio post mensis deposuit, seque ad pristinam vitam, & bene quidem institutam retulit. coepitque eum clarae memoriae Henricus Tertius Imperator diligere primum, qui cum videret sanctissimum hominem ad rempublicam bene gerendam natum esse, tantum virum in coenobii angulis etatem consummare passus non est. Sed cum a fel. record. Leone Papa IX. Praedecessore nostro assensum obtinisset, illum magnopere repugnantem e Monasterio eduxit, ac Praepositurae Ecclesiae Bosariensis. Hildesem. Diocesis praefecit. In ea vero cum usque ad ingravescentem aetatem, integre, castaque conversaretur, Canonici Ecclesiae Misnensis ejus induci, venerandum senem, qui tunc quinquaginta sex annos natus erat, Ecclesiae suae praesente voluerunt. In qua cum omnia praclare, tum hoc praclarissime egit, quod Vandalos de Religione Christiana male sentientes, ex pernicioso errore eripuit, eoque traduxerit, ut una cum Catholica Ecclesia pari studio fidei Christianam tuerentur. Quod factum, & memorabile est, & plane divinum. Illis namque temporibus pia mem. Gregorius Papa VII. etiam praedecessor noster, & similis memoriae Henricus Quartus Imperator, magnas inter se inimicitias gerebant, & ita quidem, ut alter alterum de eo, in quo locutus erat, dignitatis gradu dejectum studeret, qua de causa uterque suos in Concilium vocabat. Paruerunt Imperatori non solum Principes, sed etiam universi, & Germani, & Galliarum Episcopi; solus Beatus Benno decreti Imperatoris auditor non fuit, quippe qui praclarum fore existimabat, si Ecclesiae dignitatem, quoad ejus fieri posset, tueretur. Atque ut suae erga Ecclesiam devotionis documentum daret, Imperatorem, Marchionemque Misnen. hostes religionis

judicatos excommunicavit, quin etiam Marchioni ingressum templi Misnen. prohibuit, seque ad Concilium Pontificis contulit. Ad hanc magnitudinem animi quid addi potest? Sed antequam professionem susciperet beatus Benno, in Albim magnum, & celebre flumen perfluens, Ecclesiae suae Misnen. claves projecit, ut iis, qui se Imperatoris causa adjuvissent, eamque ob rem excommunicati essent, ingressus Ecclesiae non pateret, ex quo facile concipi potest, quantas ille inimicitias pro Ecclesia Catholica susceperit, quantoque se obtulerit periculo. Nam cum Imperator se suosque injuria affectos existimaret, ac suas, & communes injurias prosequi intenderet, Beatum Bennonem a Concilio reversum, ut suum expleret animum, in vincula conjecit. Sed Deus omnipotens, qui bonos scelerate oppressos erigit, divinum hominem respexit, fuit igitur Beatus Benno non ita multo post, & liberatus, & in pristinum statum restitutus. Cum autem eo tempore claves Ecclesiae Misnen. de quibus praefati sumus, desiderarentur, in dicto Albi flumine capitur piscis, in cujus visceribus claves amissae reperiuntur, magnum sane, & haud obscurum divinitatis specimen. Nunc vero de iis quibus Ecclesiam suam exornavit Sanctissimus homo. Et primo quidem cum videret egregium tantum rebus sacris magno ornamento esse, optimam quidem ille canendi rationem instituit, quae hodie in templo Misnen. magno cum decore viget, Ecclesiam praeterea bonis multis, atque facultatibus locupletiore fecit, quid quod in eo loco in quem secedere solebat, si quando a ceteris curis ad contemplationem Dei Optimi maximi se convertere vellet Ecclesiam Collegiatam extruxit, instituitque. Sed quid pluribus de propenso Beati Bennonis in rem Ecclesiasticam studio? Albim flumen praedictum sic pedibus transivit, cumque aliquando (ita ut facere solebat) agricolos inviseret, videretque homines de labore festos vehementer sitire, commiseratione adductus, aquam in vinum convertit. Idemque Beatus Benno alio quodam tempore, cum in valle proxima Civitati Misnen. concionem ad populum haberet, animadvertit multos, ut sit tempore aestivo, siti penne exanimis, ut illis subveniret terram percussit, e qua subito uberrimus, & perennis fons emanavit, qui adhuc hodiernis diebus fons sacer appellatur. Campana vero ab ipso divo Bennone consecrata, omnem vim coeli ab agris finitimis avertit, tum ager ille per quem iter facere solebat vir divinus, omnes, qui in ea vicinia sunt, agros ubertate facile superat. Est praeterea pagus quidam Neumberch nuncupatus, a Misna longe distans, aliquando tamen divinitus accidit, ut uno eodemque tempore Beatus Benno, & illic rem sacram faceret, & Misnae rebus sacris interesse videretur. Marchio quidam Misnen. ad rem avidior, cum per summum scelus in possessionem bonorum Ecclesiae Misnen. irruisset, Beatus Benno, hominem recte facturum affirmavit,

mavit, si ea que ipsi Ecclesie Miseni eripisset, restitueret, sin minus Deum aliquando pro tanta improbitate penas ab eo expetiturum. Quibus verbis homo furens concitatus, sanctissimum virum alapa percussit, tunc Beatus Benno divo spiritu afflatus, hanc tantam injuriam inquit, hoc eodem tempore sequentis anni, Deus omnipotens ulciscetur. Quem Marchio ille protervus atque superbus irrisit, ac paulo post Beatus Benno aegrotare cepit, & brevi futurum sperans, ut ex hac vita ad superos, quorum consuetudo dulcis est, atque eterna, migraret, paulo antequam moreretur Canonicos suos adhortatus est, ut eam caritatem, quam nos docuit Christus, studiose complecterentur, deinde Eucharistiam cibum illum divinum magna cum pietate suscepit, & cum orationes ad Deum optimum maximumque habuisset, e vita excessit, & id quidem quadragesimo Pontificatus sui anno, post Christum autem natum millesimo centesimo sexto. Hactenus de iis, que in vita non humano consilio, sed divinitus fecit divinus homo.

§.4. Ad ea vero, que post mortem illius, summa cum admiratione acciderunt, nonnulla recitanda censuimus, ac primum, Marchio de quo paulo ante mentionem fecimus, cum tempus illud evenisset quo Sanctus vir ipsum Marchionem penas daturum praxiderat, in hanc vocem prorupit, Benno superiori tempore nescio quod periculum nobis hodierno die eventurum minabatur, mortuus est ille, non igitur est quod nobis timeamus. Vix ille hac verba sinerat, subito consternitur, & auxilium eorum, qui aderant implorans, miserandum in modum, ac magno cum dolore, & gemitu moritur. Hinc facile concipi potest, divinam potestatem divino homini communitatem esse. Accedit huc alterum exemplum priori haud dissimile. Willelmus alius Marchio antedictam Misen. Ecclesiam injuriose tractabat, cumque Præpositus ejusdem Ecclesie hominem magnis precibus a malo instituto abducere vellet, ipse non solum recte monentibus parere noluit, sed etiam multo magis quam antea ipsam Ecclesiam vexavit, tum dictus Præpositus cum aliunde auxilium petere non posset, ad Divum Bennonem confugit, ab eoque precatu est, ut Ecclesiam servaret, quo factum est, ut beatus Benno Marchionem per quietem admonerit, ne quid gravius adversus Ecclesiam moliretur, quod cum ille ut inane somnium contemneret, quarto deinceps vehementer objurgatus, alterum oculum amisit, periculo graviore proposito, nisi ab improbo instituto desisteret, Willelmus Marchio partim metu, partim poenitentia ductus Ecclesie restituit omnia, illiusque facultates, quantum potuit, auxit, quin etiam divum Bennonem, & plurimi fecit, & maxime coluit. Illud vero prætereundum non est, duos esse Pagos, in quorum altero, Marchionem dum fugeret, se abdidit, in altero vero Vandalos a summa impietate ad fidem Christianam convertit,

Et post mortem miraculis suis emicuit.

in quibus vestigia pedum ejus adhuc integra concernuntur, tum turgurium illud, in quo apud Vandalos fuit, etsi nulla stabiliiori struttura firmetur, testumque habeat stramineum vetustate confectum, illud tamen nec unquam vitium fecit, nec igni est consumptum, cum tamen saepenumero vicinæ ades incendio flagrarunt. Habitus quoque Episcopalis quo corpus suum terræ commendatum extitit, una cum mitra Episcopali ultra ducentos annos sub terra latuit, & absque aliqua alteratione ex sepulchro effossus, hodie integer cernitur, & ostenditur. Possent hic quamplurima alia miracula afferri. Multos enim divini Bennonis meritis e mortuis excitatos constat: multos variis morbis curatos, denique qui votum fecerit, neminem illius beneficium non sensisse.

§.5. Propter que carissimus in Christo filius noster Carolus Romanorum, & Hispaniarum Rex Catholicus in Imperatore electus, & dilecti filii nostri Albertus S. Petri ad Vincula Presbyter, & Mattheus S. Angeli Diaconus Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinales, ac Venerabiles fratres nostri Riccardus Treveren., & Hermanus Colonien. Archiepiscopi per eorum patentes literas, necnon dilecti filii nobiles viri Ferdinandus Archidux Austriae, ac Georgius, & Henricus fratres Germani Duces Saxonie, Lantgravii Thuringie, & Marchiones Misnæ, per Venerabilem fratrem nostrum Joannem Episcopum Misnen. Nuncium, & oratorem ad Nos ab eis destinatum, & dilectum filium Willelmum de Enckfort electum Durtusen., Datarium, & Prælatum nostrum domesticum, eorum apud Nos, & Sedem Apostolicam etiam oratorem, & negotiorum gestorem humiliter supplicari fecerunt, ut præmissis diligentem inquisitionem, & exploratis, ad beati Viri canonizationem procedere dignemur.

§.6. Quorum quidem precibus licet libenter annuere vellemus, summopereque gauderemus hujusmodi canonizationem nostris temporibus divino quodam mysterio contigisse, ac nobis justum videretur, ut idem beatus Benno, quem jam Deus in cœlesti gloria Sanctorum choro dignum fecisse plurimis, & manifestis indicis, & miraculis ostenderat, in terris etiam sibi debito Sanctorum honore non defraudaretur, non statim rem tanti ponderis, ac momenti faciendam, sed juxta veterem, & laudabilem consuetudinem cunctanter matureque considerandam duximus. Post triplicem igitur inquisitionem ex recolenda memorie Alexandri Sexti primo, & deinde Julii Secundi, & successive Leonis Decimi Prædecessorum etiam nostrorum commissionibus super hoc debite factam, tandem idem Leo Decimus tribus etiam Romanæ Ecclesie Cardinalibus, ex tribus illorum ordinibus, videlicet Venerabilibus Fratribus nostris Bernardo Ostien. Sanctæ Crucis in Hierusalem, & Antonio Albanen. Episcopis tunc Tit. S. Vitalis Presbytero, ac Joannis SS. Cosimæ, & Damiani Diacono

Carolus ergo V. Imperator, & alii Principes, pro B. Bennonis canonizatione huic Pontifici supplicarunt.

Qui post Inquisitionem, & processum desuper ab Alexandro VI., Julio II., & Leone X. habitos re mature discussa servatis servandis ad S. S. Bennonis canonizationem devenit die ultima Maii 1523.

Car-

Cardinalium de Fratrum suorum, de quorum numero licet absentes tunc eramus, consilio, & assensu commisit, ut ipsi visis, & examinatis processibus editis super eisdem Beati Viri vita, moribus, fama, & miraculis, ante, & post ipsius decessum, ejus intercessionibus a Deo factis, aliisque cunctis ad Sanctorum canonizationem hujusmodi necessariis, se super omnibus, & singulis diligenter informarent, & per eos comperta in suo secreto Consistorio, ut moris erat, fideliter referrent. Cumque ipsi Cardinales visis, & examinatis diversis processibus in partibus Germanie de Sedis prædictæ commissione habitis, & ad Curiam nostram transmissis, testumque fide dignorum depositionibus, pro tanta rei dignitate debite ponderatis, de supradictis miraculis ac vitæ sanctimonia, & aliis a jure requisitis fidelem nobis relationem in pluribus etiam secretis Consistoriis fecissent, Nosque ipsorum, & omnium Cardinalium vota pro celebranda d. Canonizatione conventientia, & conformia invenissemus, & pro celebriori executione, dilectus filius Joannes Baptista de Senis utriusque juris doctor, & aula nostra Consistorialis Advocatus in publico Consistorio, omnia de ipsius Beati Viri vita, moribus, fama, & miraculis copiose percensuisset, Nobisque humiliter supplicasset, ut ad eisdem Beati Viri Canonizationem, matura deliberatione præhabita procedere dignemur: Nos de relatis coram Nobis, in primis maximas omnipotenti Deo gratias agentes, rogavimus omnes in eodem publico Consistorio tunc astantes, ut suis orationibus, & jeuniis Ecclesiam Dei jurent, ac ne eam Altissimus modo aliquo in hujusmodi Canonizationis officio errare permitteret, instanter orarent, demum post aliquot dies convocatis denuo in aula nostra Consistoriali in Palatio Apostolico, universis, & singulis, qui tunc aderant in Romana nostra Curia, Ecclesiasticis Prælatibus, Patriarchis videlicet, Archiepiscopis, & Episcopis, in præsentia eorundem fratrum nostrorum dictæ Romanæ Ecclesie Cardinalium, eisdem processibus super eisdem Beati vita, moribus, fama, & miraculis editis, per eundem Joannem Baptistam breviter summarieque repeti fecimus, que cum ex ferie per Cardinales, ac alios quibus id munus per Nos injunctum fuerat, enarrata, & exposita fuissent, omnesque astantes Prælati, quid sibi super hujusmodi Canonizationis negotio videretur interrogati, unanimi consensu nullo penitus discrepante respondissent, sibi videri, quod idem Beatus Vir inter Sanctos merito adscriberetur, & connumeraretur. Nos iterum humiles ipsi omnipotenti Deo, quod ad Beatum Servum suum debitis honoribus prosequendum corda nostra illuminare dignatus esset gratias agentes, ad ipsius Canonizationem diem Dominicam primam post Pentecosten, que tunc occurreret ultima die mensis Maii Anno Domini 1523. deputavimus, ac in Basilica Principis Apostolorum de Urbe, amplum suggestum ligneum

de more parari, & exornari justissimum super quo quidem, astante universo Clero, & populo, de vita, miraculis, & fama ejusdem Beati Bennonis humili, devotioneque pleno (ut moris est) sermone habito, deinde que Litania, & Hymno, *Veni creator Spiritus*, per omnia devote decantatis, necnon a Procuratoribus causa ipsius Canonizationis, & ab eisdem Carolo in Imperatorem electi apud Sedem prædictam constituto Oratore, a Nobis magna cum instantia petito pronunciarum abscribi inter Sanctos eundem Beatum Bennonem, cum jam omnia consummata essent, omnesque Ecclesie ceremonias consuetas super ea re rite servavissimus, Deum præ oculis habentes, ad Canonizationem ejusdem Beati sub his verbis procedendum duximus, & processimus.

§.7. Ad laudem, & honorem Sanctæ, & Individuæ Trinitatis, & exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ religionis augmentum, auctoritate Domini nostri Jesu Christi, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum, & nostra, de Fratrum nostrorum consilio decernimus, & definimus, bonæ memoriæ Bennonem olim Episcopum Misnensem Sanctum esse, & in Sanctorum Cathalogo adscribendum, ipsumque in eodem Sanctorum Confessorum Cathalogo describimus. Statuentes, ut ab universali Ecclesia quolibet anno Festum ipsius, & officium, sicut pro uno Confessore Pontifice, sextadecima die mensis Junii, hoc est die depositionis suæ, devote, & solemniter celebretur.

§.8. Et insuper eadem auctoritate omnibus vere poenitentibus, & confessis, qui annis singulis ad sepulchrum ejusdem S. Bennonis eadem die accesserint, septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis poenitentis misericorditer relaxamus.

§.9. Quibus debite peractis, inchoatoque per nos, ac decantato usque ad finem a Cantoribus nostris hymno, *Te Deum laudamus*, in illius etiam finem, Cardinali Diacono in cantu dicente: *Ora pro nobis Beate Benno*, a Choroque responso. *Or digni efficiamur promissionibus Christi*. Nos illico propriam Orationem de eodem Sancto alta voce decantavimus dicentes: *Deus, qui nos Beati Bennonis Pontificis confessione gloriosa circumdas, & protegis; da nobis, & ejus imitatione proficere, & intercessione gaudere. Per Dominum nostrum Jesum Christum filium tuum, qui tecum vivit, & regnat in unitate Spiritus Sancti Deus, per omnia secula seculorum*. Deinde vero a dicto Choro responsum, *Amen*. Solemnem illic Missam, Nos ipsi celebravimus de dicta tunc occurrente Dominica prima post Pentecosten. Collectas singulas sub una conclusione terminantes, additis etiam prædicta ceterisque specialibus ejusdem Sancti Bennonis collectis immediate sequentibus. Pro secreta videlicet: *Sanctus tuus qui esumus Domine Beato Confessor, & Pontifex, nos ubique latifcet, ut dum ejus recolimus merita gloriosa, apud te semper patrocinia sentiamus*. Cum sua conclusione videlicet, *per Christum &c.* Deinde

Ipsamque Cathalogo SS. Confessorum adscripsit. Festum ejus die 16. Junii agi jubet.

Indulgentias que ea die annis singulis ad ejus sepulchrum accedentibus largiuntur.

Missam deinde celebrat cum Oratione, & collectis Sancti Bennonis, & altantibus Indulgentiam impartiunt.

de

1523. de vero post Communionem subiunximus dicentes: *Quæsumus Domine salutaribus re-
pletis mysteriis, ut Sancti tui Benonis Con-
fessoris, & Pontificis, cuius solemnia celebra-
mus, etiam intercessione adjuvemur*, cum si-
mili conclusione. Et ita Missam ipsam ad fi-
nem usque cum solitis ceremoniis iuxta or-
dinarium Apostolicum illic debite termina-
vimus. Indulgentiamque plenariam omni-
bus Officio huiusmodi tunc assistentibus devo-
te elargiti sumus.

§.10. Præsentes literas in præmissorum
testimonium concedentes. Ad laudem, &
& gloriam omnipotentis Dei, qui in Sanctis
suis mirabilis est, ac gloriosus vivit, & re-
gnat benedictus in secula seculorum.

§.11. Ceterum quia difficile foret &c.
Nulli ergo omnino hominum &c.
Datum Romæ apud S. Petrum, Anno
Incarnationis Dominicæ, millesimo quin-
gentesimo vigesimotertio, pridie Kalendas
Junii, Pontificatus nostri Anno I.

VI.

Contra Christianam fidem susceptam abne-
gantes, sacramentis abutentes, fortile-
giique, & maleficiis alios lædentes, ab
Inquisitoribus hæretica pravitate, gra-
viter puniendos.

*Adversus Maleficos, & Sortilegos, vide que
dixi sup. Constit. I. Innoc. VIII. Summis.
Tom. III. Par. III. fol. 191.*

HADRIANUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI

*Inquisitori Comensi, dilecte fili, Salutem,
& Apostolicam benedictionem.*

§.1. **D**udum, uti nobis exponi fecisti,
per sel. recor. Julium Papam II.
Prædecessorem nostrum, non sine ma-
gna tunc animi sui displicentia accepto,
quod per quemdam Georgium de Casali,
Ordinis Fratrum Prædicatorum Professorem,
& in Civitate Cremonensi hæretica
pravitate Inquisitorem deputatum in non-
nullis Lombardiæ partibus, & præsertim in
locis, in quibus dictus Georgius Inquisitor
deputatus erat, reperta fuerunt quamplures
utriusque sexus personæ, propriæ salutis
immemores, & a Fide Catholica deviantes
certam sectam facientes; fidem, quam in
sacri susceptione baptismi susceperant, ab-
negantes, sanctam Crucem pedibus concul-
cantes, & obprobria super eam perpetrantes,
Ecclesiasticis, & præsertim Eucharistiæ Sa-
cramentis abutentes, diabolum in suum do-
minum, & patronum assumentes, eique
obedientiam; & reverentiam exhibentes,
& suis incantationibus, carminibus, fortile-
giis, aliisque nefandis superstitionibus ju-
menta, & fructus terræ multipliciter læ-
dentes, aliaque quamplurima nefanda, ex-
cessus, & crimina eodem diabolo instigan-
te committentes, & perpetrantes, in ani-
marum suarum periculum, divinæ Maje-
statis offensam, perniciosumque exem-
plum, & scandalum plurimorum.

§.2. Contra quas cum dictus Georgius

Eorumque
transumptis
credi jubet.
Sanctione pe-
nale apponit.
D. P. An. I.
die 31. Maii.

Inquisitores
Cremonæ pro-
cedebant co-
tra maleficos,
& obediens
diabolo præ-
stiterunt.

tunc, ut asserbat, in dictis locis suæ In-
quisitionis deputatis, prout ipse Georgius
incumbebat officio, ipse Georgius processis-
set, nonnulli autem tam clerici, quam laici
illarum partium, quærentes plures sapere,
quam oportet, præmissa delicta ad eisdem
Georgii Inquisitionis officium non pertine-
re temere asserentes, præsumentes in po-
pulo errores, & scandala seminaverunt,
sicque eundem Georgium in populo odio-
sum reddere, & dicti Georgii officium im-
pedire conati fuerunt, prout etiam tunc
impediabant, ita quod propter præmissa,
personæ prædictæ delicta huiusmodi perpe-
tranda quotidie inducebantur, in non mo-
dicum fidei obprobrium, animarum peri-
culum, & scandalum plurimorum.

§.3. Dicitur Prædecessor volens (ne In-
quisitionis officii executio quomodolibet
retardaretur, & labes hæretica pravitate
longe venena diffunderet) providere, di-
cto Georgio per quosdam suas in forma bre-
vis literas commisit, & mandavit quatenus
in locis ejusdem Georgii Inquisitioni depu-
tatis de excessibus huiusmodi cognoscere,
& contra quascumque personas, cujuscum-
que conditionis, & præminentiæ forent,
inquisitionis officium exercere, & exequi,
ipsasque personas, quas in præmissis culpa-
biles reperiret, una cum locorum Ordina-
riorum Vicariis, quatenus voluissent inte-
resse, juxta dictarum personarum demerita
corrigere, & punire deberet, secundum
modum contra alios hæreticos a jure ex
sacris canonibus statutum, contraditores
quoscumque per censuram ecclesiasticam,
& alia juris opportuna remedia compescendo.
Eos vero qui in præmissis, consilium,
auxilium, vel favorem præstarent, præ-
fatus Prædecessor noster, eisdem indulgentiis
uti & gaudere decrevit, quibus Crucem
signati contra alios hæreticos, ex indulto Apo-
stolico eis concessio, tunc gaudebant, &
utebantur, prout in dictis literis plenius
contineri dicitur.

§.4. Et sicut eadem expositio subjun-
gebat, non solum delicta, & crimina hujus-
modi contra Fidem Catholicam, & Chri-
stianam religionem, sub jurisdictione In-
quisitionis Cremonensis committuntur, &
perpetrantur, sed omnibus aliis locis, &
Diocæsis sub jurisdictione aliorum Inqui-
sitorum dicti Ordinis Congregationis Lom-
bardiæ, in dies perpetrantur, & committuntur.
Et cum eadem sint delicta, eadem,
profecto provisione, & castigatione eis est
earundem literarum tenore providendum.
Quare tu, sicut asseris, in Civitate Comen-
si ubi dictæ pravitate Inquisitor existis, tam-
tuo, quam omnium aliorum distorum Or-
dinis, & Congregationis hæreticæ pravitate
Inquisitorum ubilibet consistentium, &
deputatorum nominibus fecisti nobis humi-
liter supplicari, ut literas prædictas ad vos
extendere, & ampliare, aliasque desuper
opportune dignaremur providere.

§.5. Nos igitur huiusmodi supplicationibus
inclinati, literas prædictas, cum omnibus
in eis contentis clausulis, in omnibus, &
per

Julius ergo II
Inquisitorem
procedere co-
tra eos iussit.

Hic modo
Pontifex julia
de causa, &
delata ab In-
quisitore Co-
mensi.

Hæc idem om-
nibus Inqui-
sitoribus man-
dat.

per omnia prout in eisdem literis contine-
tur, ad te, & ad alios Ordinis, & Congre-
gationis huiusmodi Inquisitores, tam in præ-
sentiarum deputatos, quam in futurum
perpetuis futuris temporibus deputandos,
ac si tibi, & cuilibet Inquisitorum dirige-
rentur, & directæ fuissent, Apostolica au-
toritate, tenore præsentium extendimus.
Ipsasque literas tibi & illis, ut præmittitur,
eisdem auctoritate, & tenore concedimus.

§.6. Non obstantibus illis, quæ idem
Julius Prædecessor voluit non ob stare, cete-
risque contrariis quibuscumque.

§.7. Et quia difficile foret &c.
Datum Romæ apud S. Petrum, sub An-
nulo Piscatoris die 20. Julii 1522. Pontifica-
tus nostri Anno I.

Contrariis de-
rogat.

Transumptis
credi jubet.
D. P. An. I.
die 20. Julii.

CLEMENS SEPTIMUS
PAPA CCXXI.
ANNO DOMINI MDXXXIII.

Die 19. Novembris anno 1523.
Universalis Ecclesiæ clavo præ-
fictur Julius Cardinalis Medices, Ar-
chiepiscopus Florentinus, & S. R. E.
Vice-Cancellarius, appellaturque Cle-
mens VII. Pontificiam Thiarum in-
duit die 26. Mensis ejusdem. Fuit
temporibus Caroli V. Imperatoris, &
Ferdinandi II. Regis Romanorum, &
XIII. Promotionibus XXXIV. creavit
Cardinales. Vixit in Pontificatu An-
nos X. Mens. X. Dies VII. Obiit die 25.
Septembris 1534, & sepultus est in
Basilica Vaticana, unde sub Paulo III.
corpus ejus translatum est ad S. Ma-
riam supra Minervam. Vacavit Se-
des dies XVII. (a)

(a) Excluis extremis.

Bull. Rom. Tom. IV. Par. I.

Canonizatio S. Antonini Archiepiscopi Flo-
rentini, professoris Ordinis Fratrum,
Prædicatorum S. Dominici, cum institu-
tione suæ festivitatis pro die 2. mensis
Maii, ex Constitutione Hadriani VI.

CLEMENS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Rationi congruit, & convenit æquitati
ut ea, quæ de Romani Pontificis gratia
processerunt, licet ejus superveniente obitu
literæ Apostolicæ super illis confectæ non
fuerint, suum debitum consequantur ef-
fectum.

§.1. Dudum siquidem sel. record. Ha-
drianus Papa VI. Prædecessor noster pie præ-
meditans singulos, præsertim a qua regenera-
tionis renatos populos Propheta docente
misericordias Domini in æternum cantare
decere, magna que profecto, & mirabilia
esse opera misericordiæ, quibus Salvator
noster Iesus Christus in salutem generis hu-
mani miserationis hujus largissime sese ef-
fundere dignatus fuerat, quæ si ab initio
creati hominis recensenda forent, nulla
humana lingua ad id sufficere poterant,
quia inenarrabile illud erat, quod cum
Deus ipse hominem creasset ad imaginem,
& similitudinem suam, illi ut felicitatis
æternæ participes fieri, & in cœlesti patria
illa consortiis Angelorum adscribi posset
benigne concesserat, si data sibi divinitus
legis non contempsisset imperium, neque
tamen ipsum legis huiusmodi transgressio-
nem factum passa erat divina clementia pe-
nitentis interire, quinimmo congruentes exhi-
bere medicinas dignata extiterat, quibus a
lege Domini aberrans in certam salutis se-
mitam perduceretur, Angelos destinando,
qui ei divinam patefacerent voluntatem,
ipsumque iusta suaderent, & ad implendum
divina mandata opportune adjuverent.

§.2. Mittendo etiam Patriarchas gratiæ
suæ spiritu repletos, qui exemplo sui totum
humanum genus instruerent ad salutem.

§.3. Necnon Prophetas, qui Spiritu San-
cto illuminati omnibus non præsentia solum
beneficia commemorarent, sed futura etiam
prædicarent.

§.4. Illud vero erat maximum, & cui
nullum aliud miserationis opus comparari
poterat, quod ipse Dei Filius in persona sua,
naturam nostræ mortalitatis assumere, ac
ea mysteria, quæ passione, & morte sua per
Sanctorum Prophetarum ora prædicata, &
annunciata fuerant, adimplere, ac per passio-
nem, & mortem suam huiusmodi, nos a
perpetua morte liberare dignatus fuerat.

§.5. Cumque prædecessor ipse tot gra-
tiis, & beneficiis invitatus, ac provoca-
tus, nihil studiosius curare, ac efficere
quam ejus voluntati, ac mandatis parere,
atque obedire deberet, ipsique in illis qui
sibi propter vitæ integritatem, ac sancti-
moniam dilecti fuerant, & per quos diver-
sa, & magna miracula ostendebat, sanctif-
simum

Procerum.

Angelos Deus
pro salute ho-
minum desti-
navit.

Patriarchas
postea misit.

Prophetas
etiam.

Filius deinde
propitius.

Leo igitur
agnoscens ip-
sus Dei no-
men glorifi-
cari, dum e-
jus Sancti ve-
nerantur in
terris.